

ב"ה

פאשקעוויל

כסלו תשס"ז

בית מדרש 'רעותא'

כ"ו!

זכורני עוד מטל ילדותי, כשנסחבתי אחר אמי לקנות נעליים, אחר בדיקה מסורתית של הרמת הבוהן, לעולם התגלה כי... נו, עדיין הנעל קצת גדולה מידי, ואז אמי חזרה ואמרה את המוטו הקבוע שלה במצבים אלו: "לא נורא, תמיד עדיף קצת גדול מאשר קטן מידי, אתה עוד תגדל".

והנה גם היום כשאני גדול [תודו שלפחות די גדול], עדיין הנעליים שאני נכנס אליהן גדולות מידי, אבל כמו שאמא תמיד אומרת: לא נורא, אני עוד אגדל. רק אל תשלו את עצמכם, אני כאן רק כדי לעשות סדר ובלהגן שאתם צריכים ליצור. כולי תקווה שאעשה את עבודתי נאמנה. טל.

הארות, הערות, תלונות ומענות – אפשר לפנות אלי תמיד, כמובן, חוץ מבסדרים...

קריאת|כיוון

- 2 איך בוחרים חזן ←ב נתן
- 5 עולם קפוא ←אאי
- 7 גוש קטיף ←יר
- 8 האבכה? ←אאוני
- 9 מפליא לעשות ←אלחי
- 9 געגוע ←הה
- 10 אז *שמען ←

פעם אחת באו אל רבינו הקדוש רבי אלימלך מליז'נסק בני כפר אחד. רוצים הם לבחור חזן לימים נוראים ומתלבטים הם את מי לבחור.

אמר להם רבי אלימלך - שמעו סיפור: בהיותי בחור נתגלגלתי לעיירה קטנה. טלטולי הדרך הביאוני עייף ורעב לעיירה קטנה זאת בשעות אחרי הצהרים המאוחרות. כמעט וסרתי אל עבר פונדק דרכים קטן שעמד במרכזה של העיירה אך אז הבחנתי שהשמש נוטה לשקוע והחלטתי לסור לבית הכנסת ולהתפלל מנחה, ואחרי מנחה לשוב ולשבור את רעבוני. אני מסיים את תפילת המנחה, הבטן הומה, אך צאת הכוכבים מתקרב כך שידעתי שעלי להמתין עד תום תפילת מעריב ואז אוכל לסור ולאכול. והנה אנו מתחילים להתפלל מעריב, יום חרפי של חול היה, ואף על פי כן אנשים רבים באו להתפלל. כשהגענו לברכת אהבת עולם החלו הציבור לנגן ניגון מתוק, ניגון מלא אהבה וגעגועים, ניגון מלא כיסופים ודבקות, ניגון שארך שעתיים תמימות, ואני - רעב. הרעב שנתן את אותותיו בי התמודד ללא הצלחה עם הסקרנות לשמע ניגון מתוק זה, מה מקורו? ומה פתאום שרים אותו סתם כך ביום של חול?

התפילה נמשכה ונמשכה, ולכשנגמרה, פניתי אל היושב לצדי, תוהה על ניגון של יום טוב באמצע יום חול. 'גשה עימי, עורכים אנו סעודה גדולה, ושם תשמע את סיפורו של ניגון'. באמצע הסעודה קם אחד מנכבדי הקהילה והקריא מתוך פנקס הקהילה מעשה שאירע לפני כמה וחמישים שנה: באותה תקופה היו היחסים בין היהודים לשכניהם הגויים נתונים למעלות ולמורדות, אך שיא הירידה הגיעה כשהגויים החליטו שנמאס להם שיהודים גרים בשכנותם והחליטו להרוג את כולם ביום אחד. הדבר נודע לאשת הפריץ שאהבה את היהודים והיא גילתה את אוזנם על אודות הגזרה העומדת להתרגש עליהם. בני הקהילה שפכו ליבם בתפילה, קבעו עצרות תפילה וימי תענית, אך הגזירה הקשה לא בוטלה.

לקראת סופו של יום צום קם הסנדלר של הכפר, יהודי פשוט שרק אחר כך נודעו מדרגותיו, ואמר 'כל הגזרה לא באה אלא משום החזן של ימים נוראים'. חזן זה שדאג בעיקר לקולו, וקופת השרצים שנשא לא הפריעה לו כלל, אדרבה, בקלות ראש היה מפרט חטאיו, ובעזות מצח הוסיף עליהם כהנה וכהנה בין כסה לעשור, חזן זה נבחר על ידי עצמו בלבד, אך היות ומתקיפי הקהילה היה, לא העז אף מאן דהו לחלוק על מינוי זה שנעשה פה אחד, פיו של החזן. 'עלינו לתקן ימים אלה ולחזור עליהם'. וכך, בהוראת שעה חזרו כל הקהל הקדוש על ראש השנה ועל עשרת ימי תשובה, על יום כיפור על כל תפילותיו, כשהסנדלר עובר לפני התפילה, ובהגיעם אל תפילת נעילה בזעקתם 'שמע ישראל' ו'ה' הוא האלוקים' נשמעו צעקות מחוץ לבית הכנסת. כולם הגבירו עצמת תפילתם, כשלאחר מכן התברר שבשעה זו גופא עמדו להרגם, אך כשהתכנסו הרוצחים נפלה עליהם אימה פתאומית והם הרגו זה את זה.

תמה תפילת נעילה, הוקל לכולם בידעם שהגזרה בוטלה ונס התרחש ועתה רוצים להגיש חזן למעריב, רמז להם הסנדלר - אני אגש. עמד הסנדלר והתפלל בדבקות עצומה ובהגיעו לחרוז אהבת עולם - ניגן אותו

במשך שעותיים, ניגון מתוק, ניגון מלא אהבה וגעגועים, ניגון מלא כיסופים ודבקות, ניגון אותו שרים מאז, באותו תאריך בו ניצלה הקהילה מאויביהם.

חזן כזה תבחרו, אמר רבינו הקדוש בעל נועם אלימלך, חזן כזה יכול לעבור לפני התיבה בימים נוראים.

רבינו אלימלך מליז'נסק רעב? פרוש שכמותו יהיה רעב, עד כדי כך שרעב זה ידריך את מנוחתו? ולהיכן הלך הרעב לאחר תום התפילה? הרעב פינה את מקומו לסקרנות אודות מקורו של ניגון. והקהילה הקדושה-מדוע קבעו את היום הטוב זכר לנס דווקא במעריב שאחריו?

אדם מתפלל בימים נוראים, יש לו צורך לכפר על עוונותיו, לתקן את מעשיו, לזכות ביום הדין. מי מאיתנו שם במרכז הוויתו את גלות השכינה, את תיקון העולמות? ויותר מכך גם מאלה השרידים אשר ה' קורא - מי מהם מתפלל מצד המסוגלות של ימים אלה לקרבת אלוקים, לפגישה עם ריבונו של עולם? והנה חולפים הימים, ואנו מגיעים לסופה של נעילה, זכים וטהורים, מנוקים מכל חטא ופשע ורוצים להתחיל את השנה הבאה לקראתנו 'מדובקים ביראתך'. אמנם הגוף גם הוא תובע את שלו, רעב, צמא... הרעב לקרבת אלוקים והצמא לשמוע את דברי ה' מחליפים את מקומם לרעב וצמא פשוטים, שוב חוזרים אנו להיות בני אדם הזקוקים לרחמים כדי לכפר עוון ולא להשחית, אך דווקא שם מופיעה תפילה- תפילת מעריב של מוצאי הצום. תפילה שאין לה תכלה ואין לה תכלית, תפילה הממשיכה את קדושת הימים הנוראים אל תוך ימי החול, אך יותר מכך תפילה המחדשת מדרגה ומעידה על כל מה שעברנו. זוהי תפילה שמצד עצמותה אין בה מבוקש, ננעלו שערי שמים, נחתם גזר דינו לטובה, ואנו עומדים להתפלל לא מחמת צורך מסוים אלא בגלל 'ואני קרבת אלוקים לי טוב'.

עומדת לה קהילה קדושה שלמה ועוברת עשרת ימי תשובה שכל מגמתם להעביר את רוע הגזירה. איזה קטרוג עלול להיות ממצב זה, אילו דינים עלולים להתעורר חלילה. באה תפילת מעריב של 'ואני קרבת אלוקים לי טוב' ומבררת שכל הגזירה הרעה היא רק הכלי המעורר לשוב אל המקור.

חזן כזה המסוגל ליצור תנועה כפולה כזו - בתוך הימים הנוראים להרגיש את הדבקות שלנו באור פני מלך חיים שמתוך קרבה זו נמתקים החטאים, שמתוך קרבה זו אנו נזכרים לחיים, חיים שיש בהם מגמה, חיים הנובעים מאור עולם הבא, ומתוך כך להמשיך את קדושת הימים הנוראים אל תוך השנה כולה מכוחה של תפילה זו, להכין נעליים טובות להליכה של כל השנה מכוחם של ימים אלה - חזן כזה הוא הראוי להיות חזן של ימים נוראים.

הקהילה קבעה את היום הטוב דווקא ביום שאינו תולדה של הגזרה, אלא ביום קרבת אלוקים. (כך גם בחנוכה ופורים שהיום הטוב נקבע במנוחה ולא בעצם הנצחון, יום שאינו תולדה של מעשי ידינו המגיבים למאורעות המתיילדים אלא יום בעל קדושה מצד עצמו).

בא מוצאי הצום ואנו רעבים, לא לחינם אנו רעבים- הגיע העת להמשיך את הקדושה על החיים עצמם, ועיצומה של המשכה היא הבירור של עצם הקשר.

כולנו חזנים של עצמנו, כולנו עניים ממעש דלים וריקים, מוצאים בתוכנו את ה'בעל תפילה' שלנו. והנה חולפים הימים הנוראים ואנו מבקשים לספוג אל תוכנו את אותן מדרגות מופלאות, את אותם אורות גבוהים, ואינם, ואינם?

מרחשוון- אומר ה' ישמח ישראל" בשם המגיד מקוז'ניץ- נקרא מרחשוון כי שפתותיהם של ישראל רוחשות עדיין את תפילות הימים הנוראים, את כל מה שנעלם יש עדיין יכולת לחדש, עדיין נותר קשר, אסור להתיימש ולתפול אל חשכת ימי החול. אבל מדוע מהלך כזה קורה? איך מחזיקים מעמד בימי קטנות? רבי לייבל"ה איגר כותב שמרחשוון מלשון רחישיה, כמו רמשים הרוחשים על גבי הקרקע. במרחשוון הכל עובד מלמטה למעלה, אותו ברק שהבריק בימים הנוראים צריך לעבור עיבוד שבא מכח הבחירה שלנו, קטנות החיים באה כדי שנופיע את הברקים ביצירת כלים להכיל את האור. אותה עייפות, אותם ימי קטנות באים על מנת מרחב החיים.

אך היכולת להתייגע נובעת מאותו מעריב של מוצאי יום הכיפורים, עת בת קול מהדהדת בעולם 'לך אכול בשמחה לחמך ושתה בלב טוב יינך כי כבר רצה האלוקים את מעשיך'. הזכרון הפנימי, השייכות הפנימית לקרבת אלוקים שאינה נעלמת, שייכות שאינה שנופיע את יכולותינו אנו בעמל מתמיד, בתלמוד וביגיעה. היגיעה היא המקבעת בנו את השאיפות, היא המופיעה אותן במלא מחפשת תכליות - לא של העולם הזה ולא של העולם הבא, היא נותנת כח למצא בכל דבר קטן - דבר גדול, בכל רחישיה קטנה את מקורה ושרשה, והיא הממשיכה את קדושת ימי תשרי אל כל החיים, והופכת את השנה כולה לימי 'חול המועד' העומדים בין יום טוב אחד של יום כיפור לזה שאחריו 'מיום כיפורים שעבר עד יום כיפורים זה ומיום כיפורים זה עד יום כיפורים הבא עלינו לטובה'.

הוא ניעור לפתע זינק על רגליו כאילו סמפוניה שלמה של כינורות צווחים ניגנה סמוך לאוזנו, אך לא היה שום קול, הכל דמם, שקט, מחריד, מקפיא.

היה זה השקט שהעירו, הדממה המבעתת שצרמה בנפשו, שחרקה עליה בסבלנות, בלהט.

הוא פסע על עבר מתג האור בעודו מצפה לשמוע את תפיפות רגליו על גבי הרצפה הקרה, אך גם הם לא נשמעו והיה זה מוזר, תמוה.

ידו גישה אחר המתג וכשנתקלה בו לחצה עליו - אך שום אור לא נדלק.

רגיל היה לחושך בחדרו, אך עכשיו בשקט הזה היה צמא לאור, הוא הרגיש כאילו החושך והדממה חברו יחדיו להחניקו.

הוא פתח את הדלת אל עבר המסדרון אבל שום קרן אור לא חדרה אל עיניו הסומות באפלה כבדה זאת.

כל הבית היה חשוך ועכשיו כבר היה בטוח שמהו מוזר מתרחש, מעולם לא פגש בחשכה שכזאת... ובדממה...

בידיים שלוחות לצדדים פסע במסדרון הצר ממשש את הקירות המחוספסים, ממתין שיידו תיתקל בדלת ומשם יצא הוא אל הרחוב - אל אור השמש, הירח או הפנסים החיוורים.

ליבו ניתר והתכווץ כשרק לחץ על הידית, יודע כבר מה מצפה לו בחוץ, יודע כי כבר נפתחה הדלת קמעא כדי חריץ צר הוא שמא הוא יודע כי הבין כבר שמציאות חיו השתנתה פתאום, שעולמו המוכר נטמן אי שם הוא שמא הוא זה הנטמן במקום לא ידוע.

בחוץ היתה עלטה מוחלטת, על שמורות עיניו לא ריצדה שום קרן אור, אפילו לא קרן חיוורת של ירח עגמומי ביום קר.

אמור היה לחזות מול ביתו בשפעת העלים של עץ האגס אשר פרח אך לפני כמה ימים, כל כך שש הוא על פריחתו הזוהרת, אך עתה כבוי הכל, ודומם דממה קפואה וקרה, חודרת ברעד בכל גופו.

ליבו דפק במהירות, בשקט- כאטומים מטורפים במרוצת הדומם. הוא החל לפסוע ברחוב החשוך, ידיו שלוחות מלפניו וכל גופו מכווץ, מוכן לכל היתקלות שתיגרם, פוסע בנמרצות, בחשש, בפחד, באימה, מבעת.

מפעם לפעם היה ניתקל בחפץ כלשהו, בכדור של ילדים או מכונית חונה, פוסע וממתין לאות קלוש, לאור חיוור, רועד, שירצד אל תוך עיניו. דמה שהנה עולם שלם חשך פתאום, הכל נקפא כגביש קרח- ורק הוא נשאר לנוע במרחבים השוממים והריקים.

לאט לאט החל דמיונו זה לכבוש את כל מחשבתו והרגשתו, בעודו פוסע ומצפה ונבעט ואובד ומחכה וחש איך גרונו נלחץ וחושב להקיא ריקנותו אל ריקנות העולם.

חש הוא בעודו פוסע, נתקל ונחבל ומצפה- כמו אסיר מובל לגרדום אשר כיסו את עיניו, חושך סביבו אך יודע הוא שאלפי עיניים נעוצות בגבו, מנקרות, מחכות לחזות באובדנות.

ראשו החל סובב וגופו רועד ומתכווץ, החושך היה יותר מדי חודר, יותר מדי מכאיב, יותר מדי שורף, לוחט, בוער.

הוא פתח לפתע בריצה מטורפת, מתנשף בכבדות, בבהלה, מנסה להרים קולו, לצווח, לקרוא לעזרה, לקרוא לעצמו, לקרוא לעולם, אך הדומיה רק חישה לחבקו יותר ויותר, לאמצו אליה בידי כפור גרומות. הוא חלף על פני מכוניות, בתים, רחובות והכל היה כעיר רפאים, מתה, כבויה, קפואה. דעתו חישה להשתגע, הרגישו איך נפשו נאחזת פלצות וכל גופו מתעוות ומראשו כמו נוטפים להם נחלי דם, נחלי עבירה זעם חיל וחימה, נשפכים זולגים איל בין נימי נפשו, מותחים אותם כמיתר- עד אשר חישובו להקרע. הוא איבד כל שפיות ובטרופו קלט לפתע היכן הוא נמצא, הן בדקות האחרונות לא נתקל בכלום ותחת רגליו חש הוא בעפר תחוח, הנה הגיע אל קצה העיר, אל מול מצוק אדיר, תהום בין שרשרת הרים וגובהם, מתחתיו אמור להשתרע מדבר עצום של גבעות כבדות, דוממות, מעופרות, יבשות. הוא פסע לאט לאט קדימה מבולבל, טרוף, עד אשר נתקל בחבל כבד שעמד שם כדי למנוע מאנשים להתקרב למצוק. בזעם תלש את החבל מעמודיו הרופפים ואחוז בהלה ומבועת מאימה החל רץ במהירות מטורפת אל עבר התהום, כל חושיו התחדדו, נפשו נדרכה... קדימה...

כחיה נרדפת ומבועתת שעט קדימה, פוסע את צעדיו האחרונים ובהרגישו את האדמה נשמטת מתחת רגליו- זינק אל התהום הפעורה תחתיו, מגייס את כל כוחו לצווח צווחתו האחרונה בדומיה הכובשת. לרגע פרכסה נפשו בעוות נורא והנה אור זוהר סימא את עיניו וצווחה מקפיאת דמים, צווחתו שלו, צרמה באוזנו כמו אלפי כינורות צווחים. הוא חזה במרחב השרוי מתחתיו, בהרים ובוואדיות הבהירם והמבהיקים המתקרבים בשעטה, חש באוויר הצורב את פניו, החונק את נשימתו, חושיו התחדדו עד קצה יכולתם ועד למטה ליוותה אותה צווחה אשר נקפאה בכל גופו המעוות, המפרכס באימה.

נראה שדבר לא ישיב את הלב שאבד, את הים שליטף בכחול גליו, את הנשמה שפרחה, שנתנה חיים מלאי אמונה ואור לאנשים היפים הללו, שהקשיבו לגאולת ישראל כמו שאף אחד לא הקשיב לפניהם בכל לבבם בכל נפשם בכל מאודם, וקול התורה היה זורם כמעין מבית המדרש אל החולות הזהובים נותן טעם בפירות, מאיר את החממות וממלא את ליבות האנשים אור חסד ואהבה. אבדה עצומה, קול שנדם רק עיניים מביטות ממרחק אחר הבנים שנלקחו בעל כורחם, מצפות אולי ישובו להרוות את האדמה, עוד מהדהדים קולות בכי העקורים, קול תפילות הבנות הנוגות. " תפילה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו " בתי הכנסת החרבים השרופים, דמעות החיילים, שבטמטום הלב וחשכת האמונה, בצעו פקודתם הבזויה, והארץ כולה זועקת איה בני, אהובי, ובת הקול מהדהדת בלבבות כל ישראל ופורצת חומות של ברזל.

עקירת העם כולו מאמונתו, מחייו ההיסטוריים מהאמונה בנצחו בעוז רוחו התבצעה בד בבד עם עקירת המתיישבים, עם ישראל נעקר מחייו האמיתיים, מהקשר התמידי אהבה בוערת כאש אל ארצו, אך הנשמה החיה מעולם לא חדלה להכות גלים בלבבות, והעקירה מוכיחה, כאשר הנשמה אינה דוברת בחיי העם אנו מפילים את חיינו עד לשאול נמשלו ישראל לכוכבי השמיים ולעפר כשעולים עולים עד השמיים כשירדים יורדים עד עפר, אותה זעקה שהתגלתה בגירוש היא זעקת הנשמה שלא יכלה להיות חצויה בין טוהר גוש קטיף לבין תל אביב.

משל לקובייה הונגרית שאחד מצדדיה הושלם בגווניו אך שאר הצדדים מבולבלים בגווניו, נדרש מהצד האחד להתערבל עם שאר הצדדים כדי לעלות שוב אך הפעם הקובייה שלימה, כך גם ישראל נשמה אחת מתגלה בגופים רבים אי אפשר לה להיות חלקית חצויה, ירידה והיחשפות למעמקי הכאב שחווינו צריכה לגלות בתוכנו הבנות חדשות מחשבה חדשה, כיצד להנחיל את החיים הישראליים בתוכנו ומתוכנו. ההתנתקות הנוראה, היא הד הקול של עלבונה של תורה שאינה מתגלה בהופעה בהירה שמרוממת חיים של עם למדרגות נפלאות, כאשר הלאומיות נשאר במדרגתה הבשרנית החומרית, היא אינה יכולה להכיל בתוכה פלנטה כזאת של טוהר, הידיעה הבהירה שלנו שכל העם כולו וכל הארץ כולה ראויים לחיות חיים כאלו צריכה להתעמק להילמד, לפתח דרכים מעשיים לגלות לעם את אורו שלו, שאליו הוא עורג, להתעלות מעל הכאב והייאוש ולהפוך את המר למתוק, ללמוד את תורתו של משיח שמגלה התוך הפנימי של החושך ולהפכו לאור, עד שנשוב במהרה אל החולות הזהובים אל הים הכחול מלאים ברוח חדשה עם כל העם היושב בציון.

האבכה?

על מה אבכה בחודש החמישי?

- האבכה על הר ציון ששמם ושועלים מהלכים בו?
- האבכה על קול מואזין וצלצולי פעמונים בירושלים?
- האבכה על חבלי ארץ אהובה שנתונה תחת מרמס צר?
- האבכה על ישובים בתי כנסיות ובתי מדרשות שנמסרו לידי זר?
- האבכה על אחי ואחיותי שגורשו מבתיהם על ידי אחיהם?
- האבכה על האמת והטוב שעשו עדרים ועדרים והלכו להם?
- האבכה על אובדן דרך ותהית עם בחיפוש זהותו?
- האבכה על התורה הקדושה שאין מבקש לה?
- האבכה על אובדן נשמתו בכבלי חטאיה?
- האבכה על דמם של בחורי ישראל הנשפך כמים?
- האבכה על נשים רחמניות שחיבקו ילדיהן במקלט חשוק?
- האבכה על צרותי הפרטיות ומצוקתי האישית?

ואולי אבכה בצער השכינה המתפלשת בעפר ומבכה את ריחוקה מחדר אביה, את ריחוקה מדודה, ושכל בכיותיי הם רק הד קולה של בכיתה, בכית העולם על אובדן נשמתו בכית ישראל על אובדן עצמיותם. ובשובה לציון, בשובה לבית חיינו, תשוב נשמתנו ישובו חיינו, תשוב התורה נשוב לארצנו, ותשוב גם... בסוף תשוב נשמתו.

מפליא לעשות

עלה נשר לו בשלכת
הנשמע בכי ומספד?!
בידוע כל פריחה דועכת
בעולם של הויה והפסד

אדם נקטף לו בגזרה
זמותיר צעקה וכאב
הבשל כך נבכה מרה?
בידוע כל האדם כוזב

מפליא לעשות, ה' אחד
רוחני בגשמי קושר
נשמת נצח החיה לעד
מתנוצצת בעולם מתפורר

אלחי

געגוע

קדושה ודבקות
צמאון
כסיפת ניחומים
שאיבת ישועה
נפש כלה
נפש נכללה
זאולי נדמה
גוף נעזב
רוח פורחת
ונשמה
וגעגוע נורא
ובגופא דמלכא
נשאבים
מלאי אבהים
נהבל
נכלה
נשכח
בלה

חיים

אז...

מראות של פריחה
בעיניים ובלב – ריח של תקווה
שעוד רגע קט, אולי שניים
תחדור אלינו – אהבה.

אז יעלה ריצון

אז יתעלה דמיון

למקור חיות

לק-ל עליון.

או אז יוארו פנים

יוזחרו שבילים

יבהקו דרכים

לאלקים.

"אז תתענג"

אז תתחסד

אז תרגיש

קרבת עדי עד..

שמעון

על הר ומדבר

עומדים הם כך

ערומים

אל מזל שמים

זלא יתבוששו

אין להם במה...

וזו עוצמה אדירה

זאתה מקנא

רוצה להשאב לתוכם

להיות כמותם...

אך אינך יכול להסיר את

הבגדים

זאתה בכלל מפחד לקפוץ...

אוריה

**רעיון שעלה,
יוזמה שמבקשת להתהוות.**

**מתוך געגוע לתורה, ומתוך רצון לרומם את החיים אל התורה, איש איש וחייו.
צף הצורך להקים חבורה,
שהרי כל יהודי יש לו האות שלו בתורה, ומדוע ייגרע חלקינו מהסתפח בנחלת ה'?
המחשבה היא על חבורה שתתכנס בתדירות של בין אחת לחודש לאחת לשבועיים,
תלוי בצורך שהאנשים יחושו, וביכולת.**

**המפגשים, מטרתם, אינה להיות 'פסק זמן' מהחיים, שבסיומם חוזר אדם לחייו.
אלה, חלק מתהליך שעל החבורה לעבור.
באופן אישי, כל אחד,
וכחבורה.
בהנחה שאכן כולנו נמצאים, ממילא, בתהליך, וברצון להתקדם.**

**ננסה להעמיק בסוגיות של החיים, ההכרה, האמונה (היקום וכל
השאר...) דרך טקסט ודרך המפגש של המגמות הרוחניות והתודעתיות
של בני החבורה.
וכמובן בעזרתו של הרב נתן.**

**בינות למפגשים נתעמת עם הסוגיות, כהכנה לקראת המפגש, נשתף
ונשתתף במחשבות בעזרתו הברוכה של האינטרנט והדוא"ל.**

**שאלות, רעיונות, הצעות ובקשות מוזמנות להיעלות.
בציפייה להיענות ולהשתתפות.**

**מתניה גרינולד
050-5654-076**